

**KARIN
SLAUGHTER
VALSE GETUIGE**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Karin Slaughter

Oorspronkelijke titel: *False Witness*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 Ineke Lenting

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Michael Steel / Plainpicture

Foto auteur: © Alison Rosa

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

In dit boek worden regels geciteerd uit *The Music Man* (geschreven door Meredith Wilson).

Voor de dichtregels uit het sonnet *How Do I Love Thee?* van Elizabeth Barrett Browning op blz. 438-439 is met toestemming gebruikgemaakt van de vertaling van A. Sonneveld, *Hoe ik je liefheb?*, <https://thehiddenlaw.com/category/poezievertaling>, 2020.

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

ISBN 978 94 027 0959 9 (paperback)

ISBN 978 94 027 0801 1 (gebonden)

ISBN 978 94 027 6194 8 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2021

Vierde druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

ZOMER 1998

Vanuit de keuken hoorde Callie het getik van Trevors vingers op het aquarium. Ze klemde de roerspaan waarmee ze het koekjesdeeg mengde nog steviger vast. Hij was nog maar tien. Ze vermoedde dat hij op school werd gepest. Zijn vader was een klootzak. Hij was allergisch voor katten en doodsbang voor honden. Iedere psychiater kon je vertellen dat het joch de arme vissen terroriseerde in een wanhopige schreeuw om aandacht, maar Callie balanceerde zelf op het randje.

Tik-tik-tik.

Ze wreef over haar slapen om een opkomende hoofdpijn af te weren. ‘Trev, tik je nou toch op het aquarium, ook al zei ik dat het niet mocht?’

Het getik stopte. ‘Nee, hoor.’

‘Zeker weten?’

Stilte.

Callie kwakte deeg op de bakplaat. Het getik begon weer, net een metronoom. Op elke derde tel deed ze een nieuwe kwak deeg op de plaat.

Tik-tik-kwak. Tik-tik-kwak.

Net toen ze het ovendeurtje sloot, dook Trevor als een seriemoordeenaar achter haar op. Hij klemde zijn armen om haar heen. ‘Ik vind je lief.’

Ze pakte hem al even stevig vast. De spanning die als een vuist haar schedel omvatte, nam iets af. Ze drukte een kusje op Trevors hoofd, dat door de broeierige hitte zoutig smaakte. Hij stond doodstil, maar zijn nerveuze energie deed haar aan een ingedrukte springveer denken. ‘Lik jij de kom uit?’

Nog voor ze was uitgesproken, was de vraag al beantwoord. Hij sleepte een keukenstoel naar het aanrecht en deed Poeh-beer na die zijn kop in een honingpot stak.

Callie wiste het zweet van haar voorhoofd. De zon was al een uur on-

der, maar het was nog steeds stikheet in huis. De airco kon er niet tegenop. De oven had de keuken in een sauna veranderd. Alles voelde plakkerig en vochtig, ook Trevor en zichzelf.

Ze draaide de kraan open. Het koude water was onweerstaanbaar. Ze spatte het tegen haar gezicht, en tot Trevors grote pret sprenkelde ze ook een beetje in zijn nek.

Nadat het gegiechel was bedaard, stelde Callie de kraan bij om de spaan schoon te spoelen, die ze in het afdruiptrek naast de schone vaat van het avondeten plaatste. Twee borden. Twee glazen. Twee vorken. Een mes om Trevors hotdog mee in stukjes te snijden. Een theelepel voor een scheutje worcestershiresaus bij de ketchup.

Trevor reikte haar de kom aan om af te wassen. Zijn lippen krulden naar links toen hij lachte, net als bij zijn vader. Hij stond zo vlak naast haar dat hij haar met zijn heup raakte.

‘Heb je op het glas van het aquarium getikt?’ vroeg ze.

Hij keek op. Heel even zag ze iets sluws in zijn ogen opblinken. Sprekend zijn vader. ‘Je zei dat het beginnersvissen waren. Dat ze waarschijnlijk toch dood zouden gaan.’

Een vals weerwoord, haar moeder waardig, drukte tegen haar opeengeklemd tanden. *Je opa gaat ook dood. Zullen we naar het verpleeghuis gaan en met naalden onder zijn nagels prikken?*

Hoewel Callie de woorden niet hardop had uitgesproken, was het alsof de springveer in Trevor nog dieper werd ingedrukt. Het trof haar telkens weer hoe ontvankelijk hij was voor haar emoties.

‘Oké.’ Ze droogde haar handen af aan haar short en knikte naar het aquarium. ‘Kom, we moeten erachter zien te komen hoe ze heten.’

Hij keek argwanend, zoals altijd bang om de laatste te zijn die een grap doorhad. ‘Vissen hebben geen naam.’

‘Natuurlijk hebben ze een naam, gekkie. Die zeggen echt niet “Hallo, ik heet Vis” als ze elkaar op de eerste schooldag tegenkomen.’ Zachtjes duwde ze hem de woonkamer in. Het paartje tweekleurige slijmvissen zwom zenuwachtige rondjes door het aquarium. Het installeren van de zoutwatertank was een lastig karweitje geweest en Trevors aandacht was een aantal keren verslapt, maar zodra de vissen waren gearriveerd, had hij zijn ogen er niet van af kunnen houden.

Callies knie knakte toen ze voor het aquarium neerknielde, maar de kloppende pijn was draaglijker dan Trevors vieze vingervegen op het glas.

‘Wat dacht je van het kleintje?’ Ze wees naar de kleinste van de twee. ‘Hoe heet die?’

Trevors lippen krulden naar links toen hij zijn lachen probeerde in te houden. ‘Aas?’

‘Aas?’

‘Voor als de haaien hem komen opeten!’ Trevor begon overdreven hard te lachen en rolde over de vloer van de pret.

Callie probeerde de kloppende pijn uit haar knie te wrijven. Toen ze de kamer rondkeek, werd ze zoals altijd bevangen door moedeloosheid. Het vlekkerige hoogpolige tapijt was ergens in de jaren tachtig platgetreden. Straatlantaarnlicht laserde rond de rimpelige randen van de oranje-bruine gordijnen. Eén hoek van de kamer werd in beslag genomen door een welvoorzien bar met erachter een spiegel van rookglas. Aan een plafondrek boven de bar hingen glazen, en vier leren barkrukken stonden opeengepakt rond het L-vormige plakkerige houten blad. Het pronkstuk van de kamer was een enorme tv, die zwaarder was dan Callie. De bank had aan weerszijden een deprimerende hij-en-zijafdruk. Op de rugleuning van de geel-bruine fauteuils zaten zweetplekken. Smeulende sigaretten hadden brandgaatjes achtergelaten op de armleuningen.

Trevor schoof zijn hand in die van haar. Hij had haar stemming weer opgepikt. ‘En de andere vis?’ vroeg hij voorzichtig.

Glimlachend legde ze haar hoofd op dat van hem. ‘Wat dacht je van...’ Ze probeerde iets leuks te bedenken – An Sjovis, Dzjengis Krab, Ma Kreeel. ‘El Vis?’

Trevor trok zijn neus op. Duidelijk geen rock-’n-rollfan. ‘Wanneer komt papa thuis?’

Buddy Waleski kwam thuis wanneer het hem uitkwam. ‘Straks.’

‘Zijn de koekjes al klaar?’

Met een van pijn vertrokken gezicht kwam Callie overeind om hem naar de keuken te volgen. Ze keken door het ovendeurtje naar de koekjes. ‘Nog niet helemaal, maar als je straks uit bad komt –’

Trevor stooft de gang op. De badkamerdeur sloeg dicht. Ze hoorde het gepiep van de kraan. Water kletterde in de kuip. Hij begon te neuriën.

Een amateur zou de overwinning opeisen, maar Callie was geen amateur. Ze wachtte een paar minuten, waarna ze de badkamerdeur op een kiertje opende om te kijken of hij ook echt in bad zat. Net op dat moment dompelde hij zijn hoofd onder water.

Nog steeds geen overwinning – er was geen zeep te bekennen – maar ze was uitgeput, haar rug deed zeer en haar knie speelde op toen ze door de gang liep, dus het enige wat ze kon doen was de pijn verbijten, tot ze bij de bar was aangekomen, waar ze een martiniglas half vol Sprite schonk en aanvulde met Captain Morgan.

Ze beperkte zich tot twee slokken, waarna ze zich vooroverboog en keek of er lampjes knipperden onder de bar. Een paar maanden geleden had ze bij toeval de digitale camera ontdekt. Er was een stroomstoring geweest. Ze had naar de noodkaarsen gezocht toen ze vanuit haar ooghoek iets had zien opflitsen.

Gekneusde rug, losse knieschijf en nu raakt mijn netvlies ook nog los, was haar eerste gedachte geweest, maar het licht, dat tussen twee van de zware leren krukken onder de bar als de neus van Rudolf het Rendier was opgeflipt, was rood geweest in plaats van wit. Ze had de krukken weggetrokken en het rode licht zien opflikkeren in de koperen voetenrail langs de onderkant van de bar.

Het was een goede verstopplek. De voorkant van de bar was bekleed met een veelkleurig mozaïek. Stukken blauwe, groene en oranje tegel afgewisseld met spiegelscherven, zodat het gaatje van een paar centimeter naar de achterliggende schappen niet opviel. Achter een kartonnen doos vol wijnkurken had ze de digitale Canon-camcorder aangetroffen. Buddy had de kabel vanbinnen aan het schap vastgeplakt zodat je hem niet kon zien, maar ze hadden al urenlang geen stroom meer gehad. De batterij was bijna leeg geweest. Callie had geen idee gehad of de camera nog had opgenomen. Het apparaat was recht op de bank gericht.

Callie had er de volgende verklaring voor bedacht: Buddy had bijna elk weekend vrienden op bezoek. Ze keken naar basketbal, football of honkbal, ouwehoerden wat over zaken en vrouwen, en waarschijnlijk lieten ze zich dingen ontvallen waarmee Buddy zijn voordeel kon doen, waarmee hij later druk kon uitoefenen om een deal te sluiten. Waarschijnlijk was de camera daarvoor bedoeld.

Waarschijnlijk.

Bij het tweede glas liet ze de Sprite achterwege. De gekruide rum brandde zich een weg door haar keel naar haar neus. Ze niesde en ving het meeste op met de achterkant van haar arm. Omdat ze te moe was om een papieren handdoekje uit de keuken te halen, veegde ze het snot af aan een van de handdoeken aan de bar. Het wapen met monogram schaafde

over haar huid. Ze bekeek het logo, echt Buddy in een notendop. Niet de Atlanta Falcons. Niet de Georgia Bulldogs. Zelfs niet Georgia Tech. Buddy Waleski presenteerde zichzelf als fan van de Bellwood Eagles uit de tweede divisie, een middelbareschoolteam dat het afgelopen seizoen furore had gemaakt.

Grote vis in een kleine vijver.

Callie dronk net het laatste restje rum op toen Trevor de woonkamer binnenkwam. Weer sloeg hij zijn magere armen om haar heen. Ze kuste hem op zijn hoofd. Hij smaakte nog steeds zweterig, maar ze had die dag al genoeg strijd geleverd. Het enige wat ze wilde, was dat Trevor ging slapen zodat ze de krampen en pijn in haar lijf kon wegdrinken.

Ze zaten op de vloer voor het aquarium te wachten tot de koekjes waren afgekoeld. Callie vertelde over haar eerste aquarium. Over de fouten die ze had gemaakt. Wat een verantwoordelijkheid en zorg het was om de vissen gezond te houden. Trevor was heel gedwee. Ze maakte zichzelf wijs dat het kwam door het warme bad, niet omdat de glans uit zijn ogen verdween telkens als hij haar achter de bar zag bijschenken.

Naarmate Trevors bedtijd naderde, nam Callies schuldgevoel af. Ze merkte dat hij zichzelf weer opfokte toen ze aan de keukentafel gingen zitten. Het was altijd hetzelfde liedje. Ruzie over hoeveel koekjes hij mocht eten. Gemorste melk. Weer ruzie over koekjes. Een discussie over in welk bed hij ging slapen. Een worsteling om hem in zijn pyjama te krijgen. Onderhandelingen over het aantal pagina's dat ze hem ging voorlezen. Een welterustenkus. Nog een welterustenkus. Gezeur om een glas water. Niet dat glas, maar dit glas. Niet dit water, maar dat water. Geschreeuw. Gehuil. Nog meer strijd. Nog meer gemarchandeer. Beloften voor de volgende dag – spelletjes, de dierentuin, een bezoek aan het waterpark. Enzovoort en zo verder, tot ze uiteindelijk weer alleen achter de bar stond.

Ze moest de neiging onderdrukken om niet als een wanhopige zuiplap meteen de fles open te maken. Haar handen trilden. Ze zag ze beven in de stilte van de armoedige kamer, die ze meer dan wat ook met Buddy associeerde. Het was er benauwd. Het lage plafond was bruin uitgeslagen van de rook van duizenden sigaretten en sigaartjes. Zelfs de spinnenwebben in de hoeken waren oranjebruin. Binnen trok ze nooit haar schoenen uit, want als ze het plakkerige tapijt onder haar voeten voelde, keerde haar maag zich om.

Langzaam draaide ze de dop van de rumfles. Weer kriebelde de krui-

dige geur in haar neus. Het water liep haar in de mond van verlangen. Alleen al bij de gedachte aan haar derde glas, niet eens het laatste, voelde ze de verdovende werking, want dat was het glas dat haar schouders zou helpen ontspannen, de kramp uit haar rug zou halen en het geklop uit haar knie.

De keukendeur vloog open. Buddy hoestte, maar het slijm zat te vast in zijn keel. Hij wierp zijn aktetas op het aanrechtblad. Schopte Trevors stoel onder de tafel. Pakte een handvol koekjes. Met zijn sigaar in zijn andere hand kauwde hij ze met open mond weg. Callie hoorde bijna hoe de kruimels van de tafel tinkelden, tegen zijn versleten schoenen stuiterden en zich over het linoleum verspreidden, als kleine cimbaaltjes die tegen elkaar aan galmden, want overal waar Buddy ging, was *lawaaai, lawaaai, lawaaai*.

Nu zag hij haar. Even kreeg ze weer hetzelfde gevoel als in het begin, was ze blij hem te zien, verwachtte ze dat hij haar in zijn armen zou nemen en dat ze zich bijzonder zou voelen. Toen vielen er nog meer kruimels uit zijn mond. ‘Schenk mij ook eens in, popje.’

Ze vulde een glas met whisky en soda. De stank van zijn sigaartje walmde door de kamer. Black & Mild. Zolang ze hem kende, stak er al een doosje uit zijn borstzak.

Terwijl hij de laatste twee koekjes soldaat maakte, liep hij met zware passen naar de bar. De vloer kraakte onder zijn voetstappen. Kruimels op het tapijt. Kruimels op zijn verkreukelde werkhemd vol zweetplekken. Hakend in zijn baardstoppels.

Buddy was bijna één meter negentig als hij rechtop stond, wat hij nooit deed. Zijn huid was altijd rood. Hij had meer haar dan de meeste mannen van zijn leeftijd, maar het werd al een beetje grijs. Hij trainde, maar alleen met gewichten zodat hij meer op een gorilla dan op een man leek: kort bovenlichaam, met armen die zo gespierd waren dat hij ze niet plat langs zijn zij kon laten hangen. Callie zag zijn handen alleen als hij ze tot vuisten had gebald. Het toonbeeld van een keiharde hufter. Mensen gingen een blokje om als ze hem op straat zagen.

Als Trevor een gespannen springveer was, dan was Buddy een sloophamer.

Hij liet zijn sigaar in de asbak vallen, slurpte de whisky op en zette het glas met een klap op de bar. ‘Leuke dag gehad, pop?’

‘Ja, hoor.’ Ze deed een stap opzij zodat hij zichzelf kon bijschenken.

‘De mijne kon niet beter. Ken je dat nieuwe winkelcentrum aan Stewart Avenue? Raad eens wie het constructiewerk gaat doen?’

‘Jij,’ zei Callie, hoewel Buddy haar antwoord niet had afgewacht.

‘Vandaag kreeg ik de aanbetalning. Morgen wordt de fundering gestort. Niks mooiers dan geld op zak, toch?’ Kloppend op zijn borst liet hij een boer. ‘Haal eens wat ijs.’

Ze wilde al gaan, maar hij greep haar kont alsof hij een deurknop om-draaide.

‘Kijk nou, wat een kleintje.’

Ooit, in het begin, had Callie het grappig gevonden dat hij zo geobse-deerd was door haar kleine maatje. Dan tilde hij haar met één arm op of keek vol verwondering naar zijn hand die over haar rug spande, hoe de duim en de vingers bijna de randen van haar heupbeenderen raakten. Hij noemde haar ‘kleintje’ en ‘kindje’ en ‘pop’, maar nu...

Was het een van de vele irritante dingen aan hem.

Met de ijsemmer tegen zich aan gedrukt liep Callie naar de keuken. Ze wierp een blik op het aquarium. De visjes waren weer gekalmeerd. Ze zwommen dwars door de belletjes uit het filter. Ze vulde de emmer met ijs, dat rook naar baksoda en vlees met vriesbrand.

Buddy keerde zich om op zijn barkruk toen ze weer naar hem toe liep. Nadat hij de punt van zijn sigaar had afgeknepen, schoof hij die weer in het doosje. ‘Godverdomme, meissie, wat gaan die heupen van je toch lekker. Draai eens een rondje voor me.’

Weer rolde ze met haar ogen, niet om hem, maar om zichzelf, want er was nog steeds een minuscuul, dom, eenzaam stukje Callie dat viel voor zijn geflirt. Hij was godbetert de eerste in haar leven die haar het gevoel had gegeven dat hij oprecht van haar hield. Ze had zich nooit bijzonder gevoeld, uitverkoren, alsof ze alles betekende voor iemand anders. Bij Buddy had ze zich veilig en beschermd gevoeld.

Maar de laatste tijd wilde hij haar alleen nog maar neuken.

Hij stak de Black & Milds weer in zijn zak. Zijn klauw verdween in de ijsemmer. Ze zag de vuile halve maantjes onder zijn nagels.

‘Hoe is het met de kleine jongen?’ vroeg hij.

‘Die slaapt.’

Nog voor ze de glinstering in zijn oog zag, had hij zijn hand al tussen haar benen geschoven. Haar knieën maakten een onhandige knik. Alsof ze op de platte laadbak van een shovel zat.

‘Buddy...’

Met zijn andere hand greep hij haar kont, zodat ze klem zat tussen zijn opgepompte armen. ‘Kijk nou hoe klein je bent. Als ik je in mijn zak stopte, zou niemand weten dat je er was.’

Ze proefde koekjes, whisky en tabak toen hij zijn tong in haar mond stak. Ze beantwoordde zijn kus, want als ze hem wegduwde en zijn ego kwetste, zou dat alleen maar tijd kosten zonder dat ze er een fuck mee opschoot.

Ondanks zijn gebral en geschreeuw was Buddy een watje als het op zijn gevoelens aankwam. Hij kon een volwassen man tot moes slaan zonder met zijn ogen te knippen, maar bij Callie was hij soms zo’n open zenuw dat ze er kippenvel van kreeg. Urenlang had ze hem gerustgesteld, vertroeteld, overeind gehouden en naar zijn onzekerheden geluisterd, die aan kwamen rollen als golven die over het strand krawden.

Waarom bleef ze bij hem? Ze zou iemand anders moeten zoeken. Hij was te min voor haar. Ze was te mooi. Te jong. Te slim. Te chic. Waarom keurde ze een domme lul zoals hij ook maar een blik waardig? Wat zag ze in hem? Nee, alles vertellen, nu! Wat vond ze nou zo leuk aan hem? Draai er niet omheen.

Hij zei de hele tijd dat ze mooi was. Hij nam haar mee naar goede restaurants, chique hotels. Hij kocht sieraden en dure kleren voor haar en gaf haar moeder geld als ze blut was. Hij sloeg elke man tegen de grond die ook maar overwoog naar haar te gluren. Anderen vonden waarschijnlijk dat Callie met haar neus in de boter was gevallen, maar heimelijk vroeg ze zich af of het niet beter zou zijn als hij even wreed tegen haar was als tegen de rest van de wereld. Dan had ze tenminste een reden om hem te haten. Iets concreets waarnaar ze kon wijzen in plaats van zijn zielige tranen die haar shirt doorweekten of hoe hij haar op zijn knieën om vergeving smeekte.

‘Papa?’

Callie huiverde toen ze Trevors stem hoorde. Hij stond in de gang, met zijn deken in zijn handen geklemd.

Buddy hield Callie op haar plek. ‘Ga weer naar bed, jongen.’

‘Ik wil mama.’

Callie sloot haar ogen om Trevors gezicht niet te hoeven zien.

‘Doe wat ik zeg,’ waarschuwde Buddy. ‘Nu.’

Ze hield haar adem in en blies pas weer uit toen ze Trevor langzaam

over de gang weg hoorde trippelen. Zijn slaapkamerdeur knarste in de scharnieren. Ze hoorde de klik van de klink.

Callie maakte zich van hem los. Ze liep naar de achterkant van de bar, draaide de flessen met het etiket naar voren en veegde het blad af om maar niet de indruk te wekken dat ze hem op afstand hield.

Buddy lachte snuivend en wreef over zijn armen, alsof het niet stikheet was in dat ellendige huis. 'Waarom is het opeens zo koud?'

'Ik ga even bij hem kijken,' zei Callie.

'Nee.' Buddy liep ook om de bar heen, zodat ze geen kant op kon. 'Eerst ben ik aan de beurt.' Hij bracht haar hand naar de bobbel in zijn broek en bewoog hem één keer op en neer, wat haar deed denken aan het gebaar waarmee hij aan het koord van de grasmaaier trok om de motor te starten.

'Dit bedoel ik.' Hij herhaalde het gebaar.

Callie gaf toe. Ze gaf altijd toe.

'Dat is lekker.'

Ze sloot haar ogen. Ze rook de afgeknepen punt van zijn sigaar, die lag na te smeulen in de asbak. Aan de andere kant van de kamer borrelde het aquarium. Ze probeerde een paar mooie vissennamen te bedenken voor Trevor de volgende dag.

James Bot. R.O. de Poon. Donald Gup. Tank Sinatra.

'Jezus, wat heb je kleine handjes.' Buddy ritste zijn broek open. Drukte op haar schouder. Het tapijt achter de bar voelde klam. Haar knieën zonnen weg in de hoge pool. 'Mijn kleine ballerina.'

Callie nam hem in haar mond.

'Christus.' Buddy klemde haar schouder vast. 'Wat is dat lekker. Ja, zo.'

Callie kneep haar ogen dicht.

Tina Tongschar. Leonardo DeKarper. Wally Vis.

Buddy klopte op haar schouder. 'Kom, schatje. Dan maken we het af op de bank.'

Callie wilde niet naar de bank. Ze wilde het nu afmaken. En dan weg. Alleen zijn. Ademhalen en haar longen vullen met alles wat niet Buddy was.

'Godverdomme!'

Callie kromp ineen.

Maar hij schreeuwde niet tegen haar.

Ze voelde aan een verandering in de lucht dat Trevor weer in de gang stond. Ze probeerde zich voor te stellen wat hij had gezien. Buddy die met

een vlezige hand het blad vastklemde terwijl hij met zijn heupen naar iets onder de bar stootte.

‘Papa?’ vroeg hij. ‘Waar is –’

‘Wat heb ik nou gezegd?’ bulderde Buddy.

‘Ik kan niet slapen.’

‘Ga je drankje drinken. Nu.’

Callie keek op naar Buddy. Hij priemde met een dikke vinger in de richting van de keuken.

Ze hoorde Trevors stoel piepend over het linoleum schuiven en met de rugleuning tegen het werkblad stoten. Geknars toen het kastje werd geopend. *Tik-tik-tik* toen Trevor de kindveilige dop van het flesje NyQuil draaide. Buddy noemde het zijn slaapmedicijn. Door de antihistaminen zou de jongen de rest van de nacht onder zeil zijn.

‘Drinken,’ beval Buddy.

Callie dacht aan de tere rimpels op Trevors keel wanneer hij zijn hoofd achteroverwierp en zijn melk naar binnen slokte.

‘Laat maar op het blad staan,’ zei Buddy. ‘En nu terug naar je kamer.’

‘Maar ik –’

‘Terug naar je kamer, verdomme! En daar blijven, of ik sla je verrot.’

Weer hield Callie haar adem in, tot ze de *klik* hoorde waarmee Trevors slaapkamerdeur dichtviel.

‘Klotejoch.’

‘Buddy, misschien moet ik even –’

Ze stond op net toen Buddy zich met een ruk omdraaide. Zijn elleboog raakte haar per ongeluk recht op haar neus. De plotselinge *krak* waarmee de botten braken, spleet haar als een bliksemflits doormidden. Ze was te verbijsterd om ook maar met haar ogen te kunnen knipperen.

Buddy keek ontzet. ‘Pop? Alles goed? Sorry. Ik –’

Callies zintuigen kwamen een voor een weer tot leven. Geluid raasde haar oren in. Pijn overspoelde haar zenuwen. Een waas trok voor haar ogen. Haar mond vulde zich met bloed.

Ze hapte naar lucht. Bloed werd haar keel in gezogen. De kamer begon te draaien. Nog even en ze viel flauw. Haar knieën begaven het. Ze graaide wanhopig om zich heen om maar niet te vallen. De kartonnen doos tui-melde van het schap. Haar achterhoofd sloeg tegen de vloer. Wijnkurken landden als dikke regendruppels op haar borst en gezicht. Knipperend keek ze op naar het plafond. Ze zag de tweekleurige visjes razende rondjes

voor haar ogen zwemmen. Weer knipperde ze. De visjes schoten weg. Lucht kolkte in haar longen. Het geklop in haar hoofd ging gelijk op met haar hartslag. Ze veegde iets van haar borst. Het doosje Black & Mild was uit Buddy's zak gevallen, waardoor de dunne sigaartjes nu over haar hele lichaam lagen. Ze strekte haar hals op zoek naar hem.

Callie had zijn schuldbevuste puppyblik verwacht, maar hij zag haar nauwelijks. Hij hield de camcorder in zijn handen, die ze per ongeluk samen met de doos van het schap had getrokken. Bij de hoek was een stuk kunststof afgebroken. 'Shit,' klonk het scherp en zacht.

Ten slotte keek hij haar aan. Zijn blik had iets stiekems, net als die van Trevor dat soms had. Op heterdaad betrapt. Wanhopig op zoek naar een uitweg.

Callie viel met haar hoofd tegen het tapijt. Ze was nog steeds volkomen gedesoriënteerd. Alles waarnaar ze keek, pulseerde mee op het gebonk in haar schedel. De glazen die aan het rek hingen. De bruine vochtvlekken op het plafond. Ze hoestte in haar hand. Bloed bespatte haar handpalm. Ze hoorde Buddy heen en weer lopen.

Weer keek ze naar hem op. 'Buddy, ik heb al –'

Zonder te waarschuwen rukte hij haar aan haar arm overeind. Callie wankelde op haar benen. Zijn elleboog had haar harder geraakt dan ze aanvankelijk had gedacht. De wereld was gaan haperen, als de naald van een platenspeler die in een groef bleef steken. Terwijl ze naar voren strompelde, hoestte ze opnieuw. Het voelde alsof haar hele gezicht tot moes was geslagen. Een dikke stroom bloed vulde haar keel. De kamer tolde rond als een wereldbol. Had ze een hersenschudding? Zo voelde het wel.

'Buddy, ik denk dat ik –'

'Bek houden.' Hij sloeg zijn hand hard om haar nek en dwong haar via de kamer naar de keuken, alsof ze een hond was die zich had misdragen. Callie was te ontdaan om zich te verzetten. Zijn woede was altijd al als een oplaaiende brand geweest, plotseling en allesomvattend. Meestal wist ze wat de oorzaak was.

'Buddy, ik –'

Hij smeedt haar tegen de tafel. 'Wil je nou je bek houden en naar me luisteren?'

Callie reikte naar achteren om haar evenwicht te bewaren. De hele keuken kantelde. Nog even en ze zou overgeven. Ze moest naar de spoelbak.

Buddy sloeg met zijn vuist op het aanrecht. ‘Stop eens met die spelletjes, verdomme!’

Callie bracht haar handen naar haar oren. Zijn gezicht was knalrood van woede. Hij was razend. Waarom was hij zo razend?

‘Ik ben bloedserieus.’ Buddy’s stem was nu zachter, maar had een laag, dreigend register. ‘Je moet naar me luisteren.’

‘Oké, oké. Eén momentje.’ Op onvaste benen strompelde Callie naar de spoelbak. Ze draaide de kraan open en wachtte tot het water goed stroomde. Ze hield haar hoofd onder de koude straal. Haar neus stond in brand. Ze kromp ineem toen de pijn dwars door haar gezicht leek te schieten.

Buddy sloeg zijn hand om de rand van de spoelbak. Hij wachtte.

Callie hief haar hoofd. Ze was zo duizelig dat ze bijna haar evenwicht weer verloor. Ze pakte een handdoek uit de la. De ruwe stof schaafde over haar wangen. Ze drukte hem tegen haar neus in een poging het bloeden te stelpen. ‘Wat heb je?’

Hij stond te wippen op de ballen van zijn voeten. ‘Niemand over die camera vertellen, begrepen?’

De handdoek was inmiddels doorweekt. Het bloed bleef uit haar neus stromen, haar mond in en door haar keel naar beneden. Callie had nog nooit zo naar haar bed verlangd, naar het moment dat ze haar ogen kon sluiten. Buddy wist altijd wanneer ze daar behoefte aan had. Dan tilde hij haar op, droeg haar de gang door en stopte haar in bed, waarna hij net zolang over haar haar streekte tot ze in slaap viel.

‘Callie, je moet me één ding beloven. Kijk me aan en belof dat je het aan niemand vertelt.’

Buddy had zijn hand weer op haar schouder gelegd, maar nu voorzigtiger. De razernij in zijn binnenste raakte opgebrand. Met zijn dikke vingers tilde hij haar kin op. Ze voelde zich net een barbie die hij in een bepaalde houding zette.

‘Shit, schatje. Moet je je neus zien. Gaat het?’ Hij pakte een schone handdoek. ‘Het spijt me, oké? Jezus, dat beeldschone snoetje van je. Gaat het echt wel?’

Callie keerde zich weer naar de spoelbak toe. Ze spuwde bloed in het afvoerputje. Haar neus voelde alsof hij tussen een bankschroef was vermalen. Het moest wel een hersenschudding zijn. Ze zag alles dubbel. Twee klodders bloed. Twee kranen. Twee afdruiprekken op het werkblad.

‘Hoor eens.’ Hij klemde haar armen vast, draaide haar rond en drukte haar tegen de kastjes. ‘Alles komt goed, oké? Daar zorg ik voor. Maar je mag niemand over de camera vertellen, oké?’

‘Oké,’ zei ze, want het was altijd makkelijker om met hem in te stemmen.

‘Ik meen het, pop. Kijk me aan en beloof het.’

Ze wist niet of hij bezorgd of kwaad was, tot hij haar als een lappenpop heen en weer schudde.

‘Kijk me aan.’

Callie kon alleen maar traag met haar ogen knippen. Er hing een wolk tussen haar en al het andere. ‘Ik weet dat het per ongeluk gebeurde.’

‘Niet je neus. Ik heb het over de camera.’ Hij likte over zijn lippen, waarbij zijn tong als die van een hagedis naar buiten schoot. ‘Je moet niet over die camera lopen tetteren, popje. Dan ga ik misschien de bak in.’

‘De bak?’ Het woord kwam uit het niets, was zonder betekenis. Hij had evengoed ‘eenhoorn’ kunnen zeggen. ‘Waarom zou –’

‘Alsjeblieft, popje. Doe niet zo dom.’

Ze knipperde weer met haar ogen. En opeens, alsof er een lens werd scherpgesteld, zag ze hem weer duidelijk.

Buddy was niet bezorgd of boos en werd evenmin verteerd door schuld. Hij was doodsbang.

Waarvoor?

Callie wist al maanden van die camera, maar ze had nooit over de bedoeling ervan willen nadenken. Ze dacht aan zijn weekendfeestjes. De koelkast barstensvol bier. De met rook gevulde kamer. De schetterende tv. Dronken mannen die grinnikten en elkaar op de rug sloegen, terwijl zij Trevor zover probeerde te krijgen dat ze naar de film konden gaan, naar het park of waar dan ook, zolang ze maar niet thuis hoefden te blijven.

‘Ik moet...’ Ze snoot haar neus in de handdoek. Bloedsluizen verspreidden zich als een spinnenweb over het wit. Haar hoofd werd weer helder, maar haar oren tuitten nog. Hij had haar per ongeluk keihard geraakt. Waarom was hij zo onvoorzichtig geweest?

‘Hoor eens.’ Hij kneep hard in haar armen. ‘Luisteren, pop.’

‘Dat hoef je niet steeds te zeggen. Ik luister allang. Ik hoor alles wat je zegt.’ Ze kreeg zo’n hevige hoestbui dat ze voorover moest buigen om haar keel vrij te maken. Ze veegde langs haar mond en keek naar hem op. ‘Film je soms je vrienden? Is die camera daarvoor?’

‘Vergeet die hele camera.’ Ze kon Buddy’s paranoia bijna ruiken. ‘Je hebt een dreun tegen je kop gehad, pop. Je weet niet waar je het over hebt.’

Wat ontging haar?

Hij zei dat hij aannemer was, maar hij had geen kantoor. Hij reed de hele dag rond en werkte vanuit zijn Corvette. Ze wist dat hij bookmaker was. Hij liet zich ook als krachtpatser inhuren om mensen onder druk te zetten. Hij had altijd veel geld op zak. Hij kende altijd wel iemand die iemand kende. Nam hij zijn vrienden op als ze hem om een gunst vroegen? Werd hij betaald om hier en daar wat knieën te breken, een paar gebouwen af te branden, een drukmiddel te vinden waarmee een deal gesloten of een vijand gestraft kon worden?

Callie probeerde zich aan de stukjes van de puzzel vast te klampen die ze maar niet in elkaar kreeg in haar hoofd. ‘Waar ben je mee bezig, Buddy? Chanteer je ze?’

Buddy klemde zijn tong tussen zijn tanden. Het bleef iets te lang stil, toen zei hij: ‘Ja. Precies, daar hou ik me mee bezig, schat. Ik chanteer ze. Daar komt het geld vandaan. Tegen niemand zeggen dat je dat weet. Chantage is een zwaar misdrijf. Ik kan voor de rest van mijn leven achter de tralies verdwijnen.’

Callie keek de woonkamer in, zag die in haar verbeelding gevuld met zijn vrienden, altijd dezelfde vrienden. Sommigen kende ze niet, maar anderen waren een deel van haar leven, en ze voelde zich schuldig omdat ze gedeeltelijk profiteerde van Buddy’s illegale praktijken. Mr Patterson, de schooldirecteur. Coach Holt van de Bellwood Eagles. Mr Humphrey, die tweedehandsauto’s verkocht. Mr Ganza van de delicatessenafdeling in de supermarkt. Mr Emmett, die in de praktijk van haar tandarts werkte.

Wat hadden ze in vredesnaam op hun geweten? Wat voor verschrikkelijke dingen hadden een coach, een autoverkoper en een ouwe zak met grijpgrage handjes uitgespookt en in hun domheid aan Buddy Waleski opgebiecht?

En waarom kwamen die idioten elk weekend terug om football, basketbal, honkbal en voetbal te kijken als Buddy hen chanteerde?

Waarom rookten ze zijn sigaren? Zopen ze zijn bier? Brandden ze gaten in zijn meubilair? Schreeuwden ze tegen zijn tv?

Dan maken we het af op de bank.